

СТЕФАН БОНЕВ ЧАРЛИ

chitanka.info

Русата му, по ученически подстригана коса стърчеше на всички възможни посоки. Баща му всяка вечер заспиваше пиян на масата. Беше кантонер. Майка му бе починала отдавна. Живееха в стария, порутен кантон край железопътната линия за града. Веднъж Чарли бе чул от баща си, че всички влакове си имат пътници. И той чакаше.

Веднъж един от влаковете, обаче, намали скорост покрай кантона и почти спря. Чарли държеше вдървено вдигнатата си за поздрав ръка и не можеше да повярва. Когато се съвзе и се запъти към него, той вече беше тръгнал. Дълго тича Чарли след влака. После плака. Оттогава започна да гони влаковете. Бягаше до изнемогване и падаше без дъх на релсите. После идваше черната болонка Томи и го душеше с влажната си муцунка.

Отначало беше трудно. После свикна. Бягаше все по-дълго, стъпвайки точно на траверсите. Усещаше някакъв ритъм, който постепенно изместваше умората. През останалото време Чарли седеше на пейката пред кантона и се взираше в посоката, откъдето щеше да се покаже влакът за града. Томи постепенно започна да страни от него. Това вече не беше нейният господар. Този лъхаше на въглища, пара и стомана. А очите му бяха съвсем изсивели.

Всичко това продължи до момента, в който се появи новата електрическа мотриса... Чарли се затича, бягайки по-бързо от всякога. Вятърът свистеше в ушите му. Скоро започна да преминава през нови, непознати за него места. Желанието му бе по-силно от всякога. И той стигна влака. Поиска да го хване, но не можа да намери ръцете си. Тогава премина през мотрисата. Проряза стената, чувствувайки хладния допир на метала. Хората бяха като безплътни призраци. Достигна кабината, където двама души с омазнени комбинезони играеха карти, а третият, по-млад от тях държеше ръчките и гледаше пред себе си. Чарли не спря, излезе отпред и сякаш се освободи от нещо тленно, което го спираше и му пречеше.

Сега бе свободен. Обърна се назад и видя върху релсите да лежи едно русо, подстригано по ученически момче. Около него обикаляше една черна болонка.

Така започна новият му живот на влак. Чарли равномерно потракваше по релсите и не му пукаше от нищо. Вътре в него имаше много хора. Но трима от тях, тези с омазнените дрехи, решаваха съдбата му. Чарли разбра, че няма пълна власт над себе си. Правеше

онова, което му заповядваха тримата. Това не само, че не го ядоса, но го и успокои. „Вече има кой да се грижи за мен“, мислеше си Чарли, когато най-младият от машинистите миеше с парцал и сапун лъскавата му повърхност. Тези хора го обичаха, потупваха го приятелски по корпуса и викаха: „Ех, че красавец ни се падна!“ Но въпреки всичко Чарли беше самотен. Липсваха му кантона, Томи и баща му. Когато си мислеше за тях, плачеше. Едри капки масло се стичаха по корпуса му. Механиците дълго търсеха повредата, проверяваха всеки болт, всяка тръбичка. Те нищо не разбираха. Чарли искаше отново да види кантона, баща си и Томи. Но тези хора бяха променили маршрута му и сега пътуваше по съвсем други, чужди линии.

Веднъж беше спрял на гарата в големия град и чакаше да се качат пътниците. Тогава видя баща си. Беше се отпуснал на една пейка и го гледеше втренчено. От джоба на скъсаната му куртка стърчеше бутилка. Изведнъж той стана, отиде до него и започна да го блъска по бронята.

— Ти, ти уби сина ми — викаше той. — Защо мълчиш, проклето електрическо животно? Аз на тебе...

После се свлече на земята и заплака. Едри капки масло започнаха да се стичат по бронята на Чарли. Никой не обърна внимание. Баща му плака още малко, после заспа на асфалта. Двама механици го вдигнаха и положили на пейката.

— Какво ли не прави алкохола? — рече единият, а другият поглади мотрисата и рече:

— Пак е текло масло. Наредиха ни да го откараме на основен ремонт. Тръгваме довечера.

Чарли трепна. За депо, където се извършваше основен ремонт, се минаваше по неговата линия, покрай неговия кантон. Чарли едва дочака вечерта. Ето ги старите места, поляните... Всичко е толкова близко. Чарли усещаше как електричеството пулсира в двигателите му. Ето и кантона. Баща му сигурно вече спи пиян. Томи е приклепнала пред вратата и го следи с поглед. След това се затича подире му. Тя бе разбрала всичко, бе познала господаря си. Чарли усети, че го настигат. Долавяше вътре в себе си пресекливото дишане на кучето. Усещаше козината му. Нещо мощно и горещо навлезе в него и той замря.

* * *

Чарли се надигна бавно от релсите. Обърса с ръка устните си и погледна след отминаващия влак. Това беше новата електрическа мотриса. Сведе глава и видя Томи. Беше мъртва.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 4/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.